

Wyrok z dnia 27 marca 2000 r.

I PKN 551/99

Przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego bezpośrednio po wyczerpaniu zasiłku chorobowego nie zwalnia pracownika z obowiązku zawiadomienia pracodawcy o przyczynie nieobecności w pracy.

Przewodniczący SSN Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Barbara Wagner (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2000 r. sprawy z powództwa Macieja N. przeciwko Fabryce Urządzeń Mechanicznych „P.” Spółka z o.o. w P. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 8 czerwca 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 8 czerwca 1999 r. [...] oddalił apelację Macieja N. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Zawierciu z dnia 15 lutego 1999 r. [...], oddalającego powództwo skarżącego o przywrócenie do pracy, zaś w części dotyczącej żądania sprostowania świadectwa pracy oraz odprawy pieniężnej apelację odrzucił.

Sąd ustalił, że powód był zatrudniony w Fabryce Urządzeń Mechanicznych Spółka z o.o. w P. od dnia 11 czerwca 1974 r. W dniu 4 listopada 1997 r. uległ wypadkowi przy pracy. Do dnia 31 lipca 1998 r. Maciej N. pobierał zasiłek chorobowy, a od 1 sierpnia do 29 października 1998 r. świadczenie rehabilitacyjne. Decyzją z dnia 4 listopada 1998 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał mu od 30 października 1998 r. rentę z powodu częściowej niezdolności do pracy. Po dniu 29 października 1998 r. Maciej N. nie podjął pracy i nie zawiadomił pracodawcy o przyczynie nieobecności. W zakładzie zgłosił się dopiero około 20 listopada. Z dniem 29 października 1998 r. pozwana Spółka rozwiązała z nim umowę o pracę bez wy-

powiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP.

W ocenie Sądu, powód naruszył podstawowe obowiązki pracownicze, co uzasadniało rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Przyznanie świadczenia z ubezpieczenia społecznego nie zwalnia pracownika z obowiązku powiadomienia pracodawcy o przyczynie nieobecności w pracy. Orzeczenie częściowej niezdolności do pracy nie jest równoznaczne z brakiem możliwości zatrudniania pracownika na stanowisku pracy innym niż dotychczas zajmowane. Przyznanie świadczenia z ubezpieczenia rentowego nie stanowi zdarzenia powodującego ustanie stosunku pracy. Rozwiązanie z powodem umowy o pracę nastąpiło z zachowaniem przepisane go trybu. Jego roszczenie, niezależnie od tego, że zostało sformułowane nieprawidłowo, nie jest usprawiedliwione.

Maciej N. zaskarżył ten wyrok kasacją. Wskazując jako jej podstawę naruszenie art. 233 KPC wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu kasacji pełnomocnik skarżącego podniósł nadto zarzut naruszenia art. 94¹ pkt 1 KP przez jego niezastosowanie, a także brak konsultacji ze związkami zawodowymi zamiaru rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy związany jest granicami kasacji (art. 393¹¹ KPC). Pełnomocnik skarżącego zarzucając naruszenia art. 233 KPC nie określił w jaki sposób Sąd uchybił temu przepisowi. Stwierdzenie z konkluzji skargi, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd „nosi znamiona dowolności, i nie został on rozważony w sposób wszechstronny” jest ogólnikowe i nie spełnia wymogu prawidłowego uzasadnienia podstawy kasacyjnej, o którym stanowi art. 393³ KPC. Zdaniem Sądu Najwyższego, okoliczności sporne sprawy zostały wyjaśnione dostatecznie do jej rozstrzygnięcia. Wnioski wyprowadzone z materiału dowodowego są logiczne i spójne. Nie może być zasadnie podważone ustalenie, że Maciej N. nie informując pracodawcy o przyczynie niepodjęcia pracy po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego, naruszył podstawowe obowiązki pracownicze. W istocie, okoliczności stanowiące faktyczną podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku nie są, wnosząc z uzasadnienia kasacji, kwestionowane przez powoda. Można jedynie domyślać się, że zamiar skarżącego skierowany jest na „usprawiedliwienie”

uchybień obowiązków pracowniczym. Sąd rozpoznając kasację nie może jednak kierować się intuicją co do intencji strony. Mogą być one bowiem odczytane nieprawidłowo (nawet wbrew rzeczywistej woli skarżącego). W tej sytuacji zarzut naruszenia art. 233 KPC należy uznać za gołosłowny.

Art. 94 pkt 1 Kodeksu pracy (w akcie tym nie ma art. 94¹) nakłada na pracodawcę obowiązek zaznajomienia pracowników podejmujących pracę z zakresem ich obowiązków, sposobem wykonywania pracy na wyznaczonych stanowiskach oraz ich podstawowymi uprawnieniami. Z przepisu tego nie wynika obowiązek instruowania pracowników pozostających już w zatrudnieniu, tym bardziej o wieloletnim stażu pracy, o przysługujących im uprawnieniach. Sąd nie uchybił więc art. 94 pkt 1 KP nie stosując go.

Zarzut braku konsultacji rozwiązania umowy o pracę ze związkami zawodowymi nie został z kolei skonkretyzowany. Kontrola kasacyjna zaskarżonego wyroku w tym aspekcie nie jest wobec tego możliwa.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹² KPC, orzekł jak w sentencji.

=====